

Restauratie van de Salons Vander Kelen-Mertens
Foto en realisatie Stad Leuven – Technische dienst

In piam memoriam

In ons vorig nummer hebben we met trots over het nieuwe museum 'M' geschreven.

Het **voorbeeldig integreren en het naar authenticiteit restaureren van het herenhuis Vander Kelen-Mertens**, als voorganger van het moderne museum kan de continuïteit van de geschiedenis van Leuven alleen maar versterken. Puik werk!

Maar het moet ons van het hart.

We missen op andere plaatsen toch weer enkele historische elementen. Zo heeft men vergeten de link te bewaren tussen enkele oude elementen van de site en het nieuw perspectief. Het viel nog sterker op omdat we juist zoveel houden van die continuïteit tussen oud en nieuw. We betreuren **het verdwijnen van de bogengalerij van de oude academie uit het Driutiuscollege**. Het was naast de nog bestaande inrijpoort van de vroegere kunstschool in de Schrijnmakersstraat het enige relict dat nog overbleef na de ramp van augustus 1914. We hoopten dat het rampzalig verdwijnen van de Vismarkthalle in de jaren '80 – wat men nog altijd ziet als een ontoelaatbare flater - voor altijd een les zou geweest zijn. Misschien kende men wel de waarde van het relict in de context van die geschiedenis van Leuven, maar heeft men de moed gemist om dit relict te redden.

De beslissing was bij voorbaat gevallen omdat men moest kiezen tussen de prachtige vrijheidsboom en de bogengalerij. Koos men voor de boom in de waan dat niemand nog de historische waarde kende van de bogengalerij? Misschien zijn de bogen 'vermaald' in de muren van M, of ?

bogengalerij oude academie uit Driutiuscollege - archeologische opgravingen en laatmiddeleeuws kruidentuintje

We begrijpen ook **het ontmantelen van de archeologische opgravingen van het Savoycollege en van het typisch laatmiddeleeuws kruidentuintje** niet. Eén van de weinige publiek toegankelijke archeologische inspanningen in de historische stad Leuven is daarmee definitief verdwenen. Jammer voor Leuven!

Het beëindigen van de **Vereniging van de vrienden van de Leuvense musea**. Deze vereniging was voor Leuven de rode loper die vanaf 1972 werd uitgerold om het grote publiek naar het museum Vander Kelen-Mertens te lokken. Met welke geestdrift werkte de ploeg van Jan Crab niet aan het bekend maken van die hybride verzameling. Het belang van de steun van wijlen kanunnik Jan K. Steppe moeten we onderlijnen. Van bij het begin was hij steeds de éminence grise achter de schermen die met zijn aanstellijke geestdrift de nodige richtlijnen gaf, de pen van menig auteur vasthield en vrijwilligers in de goede richting duwde. Met hem werd het museum een collectie, meer nog, een laboratorium.

Het is niet aan ons om over de redenen van het verlies een oordeel te vellen, we kennen de diepste roerselen van het verhaal niet. We blijven alleen maar ontsteld toekijken. De vereniging van de Vrienden was toch niet zo maar een onderonsje van begeesterde sponsors. We zagen toch ook wel wat er verwezenlijkt werd. De beleidsmensen van vandaag, zij die nu het heft in handen genomen hebben, wat hen van hogerhand "vriendelijk" wordt gegund, zullen toch maar moeten toegeven dat de Vrienden hen goud in de handen hebben gestopt.

Als Leuvens Historisch Genootschap is het ons niet te doen om de leden, die verweesd achterblijven, op te snoepen met lekkers uit onze winkel. De beste onder hen maken trouwens al lang deel uit van ons ledenbestand. Zij herinneren zich immers dat onze vereniging, als Geschied- en Oudheidkundige Kring voor Leuven en Omgeving van bij het begin van haar stichting in 1960, zich steeds ingezet heeft om te ijveren (artikel 3 van de statuten)... *voor een bredere kennis van en belangstelling voor het cultureel, bouwkundig en historisch patrimonium van het grondgebied Groot-Leuven.*

Dit was ons sinds 1910 door onze voorouders ingelepeld, met de stichting van het Comiteit Oud-Leuven, dat helaas in de moerlemei van de eerste wereldoorlog ten onder ging. We zien daarbij niet over het hoofd wat Molanus, Boonen, Justus Lipsius en zelfs Van Even en nog zovele andere eminente auteurs hebben gepresteerd.

Maar verenigingen, zoals dit Comiteit Oud-Leuven, of de Vrienden van de Leuvense Musea en ook de Goklo thans sinds vijf jaar geleden vernieuwd als Leuvens Historisch Genootschap, hadden steeds tot doel iedereen te laten meegenieten van de rijkdom en de waarde van het erfgoed. Dat mag benadrukt worden. Erfgoed is geen voorrecht voor enkelingen. Erfgoed is dikwijls bewaard gebleven dank zij de zorg van hen die het nut en de waarde konden inschatten wat hen door ouders en voorouders werd toevertrouwd. Het heeft niets te maken met ene overgevoelige Ernest-Claes-nostalgie. Het heeft enkel te maken met het durven voor ogen houden wat we onze voorouders dit alles te danken hebben en dan gaat het niet alleen om een oude koffiepot of een koperen "lampe belge".